

[Ib Nørlund.]

Det var det, der lå i det, det var den måde, det begyndte på. Det kom i Berlingeren om søndagen, og det blev kørt videre mandag, tirsdag og onsdag, sådan som man før har ført kampagner som f. eks. i sin tid mod dem, der fordømte anvendelsen af atomvåben.

Dernæst sker der det bemærkelsesværdige, at undervisningsministeren ikke benytter den givne lejlighed til at distancere sig, men med stor iver slutter op bag denne kampagne. Det var en kampagne, der til formål havde at skræmme, og det var det farlige ved den.

Det er usægtelig en anderledes lind grød, undervisningsministeren disker op med her i dag — så meget anderledes, at jeg kan forstå, fru Birgit Busk savner de skrapheder, som før blev serveret.

Hvad er der sket i mellemtiden? Der er sket det, at protesten har rettet sig imod dem, der begyndte denne kampagne. Det havde de ikke ventet, det havde de ikke regnet med; der kom et ganske anderledes udfald af det, end man havde forestillet sig. Man forstod, at denne antimarxisme, som påkaldtes, den ville ramme langt videre ud, hvis den fik frit løb, og man fornemmede, hvad alt dette her indebar. Hvis man ikke har fået andet ud af denne debat, så må man vel rette en tak til fremskridtspartiets deltagere og visse andre, som har vist, at man havde ret i sin frygt i sin tid.

Når hr. Lindholt her udredte sine opfat- telse og fremsatte advarsler i den stil, som man ellers kender fra minutavisen og sådan noget, helt ned til sådanne detaljer som, at bogmærkerne i bøgerne pinedød var røde, så var det af en sådan art, at det ikke kunne undgå at kalde forskellige fornemmelser til live hos os, der har oplevet en tidligere tid.

Hr. Poulsgaard kommer her og siger: kristelig indoktrinering, det er ikke indoktrinering, naturligvis, sådan må det da være. Man måtte godt kæmpe for et bedre samfund i gamle dage, men de, der gør det for øjeblikket, de indoktrinerer. Kun når man tilslutter sig hr. Poulsgaards samfundsmæssige drøm: hjem til mors rene dyne og varme kakkelovnshjørne, så er man altså uden for mistanke for indoktrinering.

Alt dette her har jo også et videre sigte, og det fik vi en lille advarsel om, da hr. Pouls- gaard inddrog også hr. K. Helveg Petersen i

den farlige bande, som han advarede imod. For det er jo sagen, at begynder man med den slags antimarxisme, så tager man også folk med, som er uden for mistanke for at være marxister, men som altså ikke uden videre indretter sig efter reaktionære strøm- ninger, som prøves oppisket. Det synes jeg bør mane til eftertanke.

Derimod ser man, at politikere fra den samme side omfavner undervisningsministe- ren og undervisningsdirektøren og takker ham hjerteligt og inderligt. Hvis man ikke selv fornemmer noget af, hvad det må give for tanker i offentligheden, så tror jeg, mange ude omkring meget vel forstår, hvad det er, når man ser en fælles optræden og bestræ- belse fra hr. Lindholt, fra hr. Hetler ude om- kring, fra hr. Erhard Jakobsen — den store sandhedsforkæmper, som vi nys hørte — fra de uafhængige, fra hr. Vestergaard Eri- ken, som endda fortalte, at det var hans mo- tiv til at redde regeringen for nylig at få denne kampagne ført igennem.

Det, som er sagt rigtigt her, det er, at skolens problem, det er samfundets pro- blem først og fremmest, og det er samfundets krise, som også gør sig gældende inden for skoleområdet. Det, man har forsøgt med den kampagne, der er sat i gang, er at give marx- ismen skyld for samfundets onder. Men så- dan er samfundet jo ikke sammensat i dag. At forestille sig en marxistisk dominans og indoktrinering i et samfund med hr. Poul Hartling som statsminister, med EF som overkommanderende, med hr. Erhard Ja- kobsen terroriserende Danmarks radio, med bladene i storkapitalens hænder, med langt de fleste læsebøger skrevet ud fra en yderst borgerlig indstilling, det er jo noget fantasteri.

Det, der sker, det sker netop ude i sam- fundet. Dér er et opbrud, fordi folk mere og mere ikke vil lade stå til med de bortforklar-inger over for samfundets onder, som man møder. Man stræber efter et bedre samfund. Man ønsker at omforme samfundet. Man ser, at man lever i en verden, der er rig, og disse rigdomme bruges til at bringe ulykker over menneskene. Man kan ikke affinde sig med, at det skal være sådan. Man søger også ad rationel vej ved udnyttelsen af en videnska- belig tankegang at finde ud af sammenhæ-ngen i de ting og finde ud af, hvordan forhold-ene bør ændres. Disse tanker vinder mere